

Времето се изнизвало. Нетърпение изпълва сърдцето на войводата Караджата. Въпрѣки всички тревоги и несгоди, намира се време и да се отправи едно писмо до султанъ Абдулъ Азисъ въ Цариградъ, въ което се излагатъ причинитѣ, които сж накарали българскитѣ хъшове да грабнатъ оръжие срѣщу вѣковното робство¹⁾. Писмото носи подписъ на членове на българското Привременно правителство въ Балкана отъ юли 1868 г. Отправенъ билъ и мемоаръ отъ юли 1868 год, лѣто въ Балкана до представителитѣ на Великитѣ сили въ Цариградъ, въ който мемоаръ сжщо така се посочватъ причинитѣ за бунта, който се вдига срещу правителството на Султана²⁾ Въ него между другото се казва: религиознитѣ права на българския народъ се презиратъ и пазятъ навсѣкжде; молбитѣ му за признаване народната иерархия въ разстояние на 11 години били отхвърлени съ презрение; неговото народно просвѣщение се гони навредъ съ особена систематичность; злоупотрѣблението въ правосъдието, както и въ другитѣ клонове на администрацията растатъ и се умножаватъ отъ

¹⁾ Вж. в-къ „Дунавска зора“, год. I. бр. 41, и „Народность“ отъ 25. VIII. 1868 г.; cpl. Ahmed Rêfik, *La révolte Bulgari en 1868*, *Revue Historique*, XV Constantinople, 1925, № 9 и Ил. С. Бобчевъ, *По кървавитѣ дири*.

²⁾ Ил. С. Бобчевъ, стр. 94—97.